

HỒI 27 (A)

BÁCH XÍCH CAO THÁP NHIỆM HÒI TƯỜNG

Tháp cao trăm thước ai người đỡ,

Thù oán bao đời một phút tan.

Tướng nguy nhưng lại hóa an,

Lục đại môn phái chịu ơn muôn đời.

Phạm Dao bị Triệu Mẫn nắm tay dẫn đi thẳng ra khỏi chùa Vạn An, trong bụng vừa bồn chồn, vừa ngạc nhiên, không biết nàng ta đưa mình đi đâu. Triệu Mẫn đội thêm một cái nón lá để che mái tóc dài, thản nhiên nói:

- Khổ đại sư, mình đi gặp tên tiểu tử Trương Vô Kỵ.

Phạm Dao kinh hoảng, liếc mắt nhìn cô ta thấy mắt nàng long lanh, má ửng hồng bảy phần thẹn thùng, ba phần hoan hỉ xem ra không phải đã khám phá ra chân tướng của y. Khổ đâu đâu thấy an tâm, nhớ lại tình cảnh đêm trước ở chùa Vạn An Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ hai kẻ oan gia đối đầu gặp nhau. Y vừa nghĩ đến hai chữ “oan gia”, đột nhiên trong lòng nảy sinh một câu hỏi: “Oan gia ư? Hay là quận chúa có tình ý gì với Trương giáo chủ chăng?”. Y nghĩ tiếp: “Nàng ta sao không gọi Huyền Minh nhị lão là kẻ thân tín hơn mà lại bảo mình đi theo? Đúng rồi, chỉ vì mình câm không nói được nên sẽ không tiết lộ bí mật của cô ta”. Y bèn gật gù, nở một nụ cười kỳ bí.

Triệu Mẫn làm mặt giận nói:

- Ông cười gì thế?

Phạm Dao biết rằng chớ nên đùa với nàng, bèn hoa chân múa tay ra hiệu, ý nói khổ đâu đâu sẽ hết sức bảo vệ cho quận chúa chu toàn, dù phải vào đầm rồng hang hổ cũng nhất quyết đi theo.

Triệu Mẫn không nói gì thêm, đi trước dẫn đường, không bao lâu đã đến trước cửa khách điếm nơi Trương Vô Kỵ đang trú ngụ. Phạm Dao ngậm kinh hãi: “Quận chúa quả thật thần thông quảng đại, mới đây đã tìm ra ngay chỗ giáo chủ đang ở”. Y liền đi theo Triệu Mẫn vào trong khách điếm.

Triệu Mẫn hỏi chưởng quỹ:

- Chúng tôi muốn tìm khách quan họ Tăng.

Thì ra Trương Vô Kỵ khi đến ở trọ lại dùng cái tên giả “Tăng A Ngưu”, điếm tiểu nhị liền đi vào thông báo.

Trương Vô Kỵ đang đả tọa dưỡng thần, chỉ chờ chùa Vạn An lửa bốc lên là chạy đến tiếp ứng, bỗng nghe có người đến thăm không khỏi ngạc nhiên, ra đến

khách đường thấy Triệu Mẫn và Phạm Dao, kêu thẳm: “Hồng rồi, chắc là Triệu cô nương khám phá ra chân tướng của Phạm hữu sứ nên đem y tới đây nói phải quấy với mình chẳng?”. Chàng đành tiến lên vái chào, hỏi:

- Không biết có Triệu cô nương giá lâm nên thất lễ nghinh tiếp.

Triệu Mẫn nói:

- Nơi đây nói chuyện không tiện, mình đi tìm một quán rượu nhỏ uống với nhau ba chén, có được chẳng?

Trương Vô Kỵ đành trả lời:

- Hay lắm.

Triệu Mẫn lại đi trước dẫn đường đi đến một quán rượu nhỏ cách khách điếm chừng năm dĩa phố. Trong quán bày biện sơ sài vài cái bàn, trên mỗi bàn để một ống dĩa gỗ. Lúc ấy trời đã khuya, trong quán chẳng còn người khách nào. Triệu Mẫn và Trương Vô Kỵ hai người ngồi đối diện nhau, Phạm Dao ra hiệu mình ra ngoài ngồi uống rượu. Triệu Mẫn gạt đầu, sai điếm tiểu nhị đem lên một cái bếp than và ba cân thịt dê sống, thêm hai cân rượu trắng.

Trương Vô Kỵ trong bụng đầy ngờ vực, nghĩ thẳm nàng là một quận chúa cao quý như thế, sao lại mời mình đến một cái nhỏ bé tồi tàn dơ dáy như thế này ngồi uống rượu là sao, không biết sắp xếp kế mưu gì. Triệu Mẫn rót ra hai chén rượu, cầm chén của Trương Vô Kỵ lên, nhấp một ngụm, cười nói:

- Trong rượu này không có bỏ thuốc độc đâu, công tử cứ yên tâm uống đừng ngại.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Cô nương gọi tôi đến đây, không biết có chuyện gì dạy bảo?

Triệu Mẫn nói:

- Uống xong ba chén đã rồi mình hãy nói vào chuyện chính. Tôi cạn chén trước mời công tử.

Nói xong nàng nâng ly một hơi cạn sạch. Trương Vô Kỵ cầm chén lên, dưới ánh lửa bập bùng thấy miệng chén còn lưu lại mờ mờ một vết son môi, mũi người thấy một mùi thơm nhè nhẹ, không biết hương thơm đó từ vết son trên chén hay từ người nàng tỏa ra, lòng không khỏi lâng lâng, vội uống cạn. Triệu Mẫn nói:

- Mình uống thêm hai chén nữa. Tôi biết anh chưa hết nghi ngại nên mỗi chén tôi uống trước một ngụm.

Trương Vô Kỵ biết nàng nguy kế đa đoan, việc gì cũng nên đề phòng, may là nàng nhấp trước như thế, mình đỡ phải mạo hiểm nên liên tiếp uống cạn ba ly rượu nàng uống dở dang, trong bụng không thấy có gì khác lạ, ngừng lên thấy nàng tủm tỉm cười, hơi rượu khiến nàng hồng hồng đôi má, thật kiều diễm không sao tả xiết. Trương Vô Kỵ không dám nhìn lâu, vội quay đầu sang chỗ khác.

Triệu Mẫn nói nhỏ:

- Trương công tử, anh có biết tôi là ai không?

Trương Vô Kỵ lắc đầu. Triệu Mẫn nói:

- Hôm nay tôi nói cho anh biết, cha tôi là Nhữ Dương Vương hiện đang chấp chưởng binh mã đại quyền đương triều. Tôi là gái Mông Cổ, tên thực là Mẫn Mẫn Đặc Mục Nhĩ. Hoàng thượng phong cho tôi làm Triệu Mẫn quận chúa. Hai chữ Triệu Mẫn là tên Hán tôi tự đặt cho tôi đó.

Nếu như Phạm Dao không nói qua rồi, Trương Vô Kỵ lúc này ắt không khỏi hết sức lạ lùng, nhưng thấy nàng không dấu diếm gì đem thân phận nói cho mình hay cũng thật ngoài dự liệu, có điều chàng không khéo giả vờ nên không làm ra vẻ ngạc nhiên.

Triệu Mẫn lạ lùng hỏi:

- Sao? Anh biết trước rồi ư?

Trương Vô Kỵ nói:

- Không, làm sao tôi biết được? Thế nhưng tôi thấy một cô gái trẻ tuổi như thế vậy mà có thể sai khiến bao nhiêu là cao thủ võ lâm, thân phận ắt không phải là tầm thường.

Triệu Mẫn xoay xoay nghịch cái chén, một hồi lâu không nói gì, lại cầm bầu rượu lên rót thêm hai chén nữa, chậm rãi nói tiếp:

- Trương công tử, tôi hỏi anh một câu nhé, anh cứ thực lòng mà trả lời tôi. Nếu như tôi đem Chu cô nương giết đi, anh sẽ đối với tôi thế nào?

Trương Vô Kỵ trong bụng kinh hãi, hỏi lại:

- Chu cô nương có đắc tội gì với cô đâu, sao bỗng dưng lại giết cô ta là sao?

Triệu Mẫn đáp:

- Người nào tôi không thích là tôi muốn giết, chứ đâu phải cứ đắc tội với tôi tôi mới giết đâu? Có người thì đắc tội với tôi nhiều lần, tôi lại để yên không giết, chẳng hạn như anh, đắc tội với tôi mấy lần rồi thì sao?

Nàng nói tới đây, ánh mắt long lanh ản một nụ cười. Trương Vô Kỵ thờ dài, nói:

- Triệu cô nương, tôi đắc tội với cô ầu cũng là chuyện bất đắc dĩ. Thế nhưng cô đã tặng cho tôi thuốc để chữa bệnh cho tam sư bá, lục sư thúc tôi, lòng tôi thật là cảm kích.

Triệu Mẫn cười nói:

- Anh nói câu đó có phần dở hơi. Du Đại Nham và Ân Lê Đình bị thương đều do thuộc hạ của tôi gây ra, anh chẳng trách thì thôi, sao lại cảm ơn là sao?

Trương Vô Kỵ mỉm cười:

- Tam sư bá của tôi bị thương đã ngoài hai mươi năm, khi đó cô chưa ra đời.

Triệu Mẫn nói:

- Thì do bộ thuộc của cha tôi cũng có khác gì là bộ thuộc của tôi? Anh đừng nói lảng qua chuyện khác: tôi hỏi anh, nếu như tôi giết Chu cô nương, anh sẽ đối với tôi như thế nào? Anh có định giết tôi báo thù cho cô ta không?

Trương Vô Kỵ trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Tôi cũng không biết nữa.

Triệu Mẫn hỏi lại:

- Sao lại không biết? Anh không chịu nói, có phải không nào?

Trương Vô Kỵ nói:

- Cha mẹ tôi bị người ta bức tử. Bức tử cha mẹ tôi là phái Thiếu Lâm, phái Hoa Sơn, phái Không Động. Sau này khi tôi lớn lên, thấy mọi việc rõ ràng hơn nhiều, nhưng càng suy nghĩ lại càng chẳng hiểu, thực sự ai là người hại cha mẹ tôi? Không thể nói là Không Trí đại sư, Thiết Cầm tiên sinh những người đó được; cũng không thể bảo là ông ngoại tôi hay cậu tôi; thậm chí cũng không thể nói là những thủ hạ của cô như "A Nhị", "A Tam" hay Huyền Minh nhị lão. Cái lý do nào trời xui đất khiến ra thế, biết bao nhiêu điều tôi không hiểu được. Dẫu như có những người là hung thủ thực chẳng nữa, dù tôi có giết hết tất cả thì cũng để làm gì? Cha mẹ tôi có sống lại được đâu. Triệu cô nương, mấy hôm nay tôi chỉ nghĩ rằng nếu tất cả mọi người không giết lẫn nhau, sống hòa bình thân ái làm bạn của nhau chẳng hay hơn ư? Tôi không nghĩ đến chuyện báo thù giết người, cũng mong người khác cũng đừng hại ai giết ai.

Chàng nói một mạch những gì đã nghĩ trong lòng rất lâu, nhưng chưa hề nói cho Dương Tiêu hay, cũng chẳng nói cho Trương Tam Phong biết, cũng không nói cho Ân Lê Đình hay, bỗng nhiên nơi quán rượu nhỏ bé này lại nói cho Triệu Mẫn nghe, những lời đó nói ra rồi chính chàng cũng lấy làm lạ.

Triệu Mẫn thấy chàng nói thật thành khẩn, suy nghĩ một lát nói:

- Đó là tại anh tâm địa nhân hậu, nếu phải tay tôi ư tôi sẽ làm tới nơi tới chốn. Nếu như ai làm hại cha tôi, anh tôi, tôi sẽ giết sạch cả nhà người đó, ngay cả thân thích bằng hữu, phàm người nào y quen biết, tôi sẽ giết sạch không còn một mống.

Trương Vô Kỵ nói:

- Như thế tôi sẽ ngăn không cho cô làm.

Triệu Mẫn hỏi lại:

- Vì sao vậy? Anh về phe kẻ thù của tôi ư?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Cô giết một người, bản thân cô sẽ thêm một phần tội nghiệt. Người bị cô giết, chết đi ra sao thì không biết, cái đó cũng đã xong, thế nhưng còn cha mẹ con cái, vợ chồng anh em người ta đau lòng biết mấy? Về sau mỗi khi cô nghĩ lại, lương tâm cô sẽ không an. Nghĩa phụ tôi giết nhiều người lắm, tôi biết tuy ông không nói ra, nhưng trong lòng thật là hối hận.

Triệu Mẫn không nói, chỉ suy nghĩ về những điều Trương Vô Kỵ vừa nói ra. Trương Vô Kỵ hỏi lại:

- Cô đã giết người bao giờ chưa?

Triệu Mẫn cười đáp:

- Hiện tại thì chưa, tương lai khi tôi lớn rồi, muốn giết thật nhiều người. Tổ tiên tôi là Thành Cát Tư Hãn đại đế, là Đà Lô, là Bạt Đô, là Húc Liệt Ngột, là Hốt Tất Liệt đều anh hùng. Tôi chỉ hận mình là con gái, nếu tôi là con trai ư, ha ha, thế nào cũng phải làm một đại sự nghiệp thật là oanh liệt.

Nàng rót thêm một chén rượu, tự mình uống cạn nói:

- Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nếu như cô giết Chu cô nương, hoặc giả giết bất cứ một người thủ hạ thân cận nào của tôi, tôi sẽ không coi cô là bạn tôi nữa. Tôi sẽ vĩnh viễn không gặp lại cô, nếu có gặp cũng không nói chuyện.

Triệu Mẫn cười:

- Thế ra hiện tại anh coi tôi là bạn của anh ư?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nếu như trong lòng tôi thù ghét cô, tôi đâu có ngồi uống rượu với cô như thế này. Ôi, tôi chỉ thấy thù ghét một người quả là khó. Tôi bình sinh chỉ ghét một mình Hồ Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn, thế nhưng nay y cũng chết rồi, tôi lại thấy thương y, dường như muốn y đừng chết.

Triệu Mẫn nói:

- Nếu như ngày mai tôi chết đi, trong lòng anh sẽ nghĩ sao? Trong bụng anh thế nào chẳng nói: tạ trời tạ đất, con bé điều ngoa hung ác đại đối đầu kia chết rồi, từ nay ta bớt đi được bao nhiêu là phiền muộn.

Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói:

- Không, không đâu. Tôi không mong cô chết đâu, hoàn toàn không bao giờ. Vì Bức Vương dọa cô, đòi sẽ rạch mặt cô mấy vết dao, từ đó đến nay tôi nghĩ đi nghĩ lại thật là lo cho cô.

Triệu Mẫn nở một nụ cười, đôi má đỏ lên liền cúi đầu xuống. Trương Vô Kỵ nói:

- Triệu cô nương, cô đừng làm khó chúng tôi nữa, thả hết các cao thủ của lục đại môn phái ra đi, tất cả vui vẻ làm bạn với nhau, chẳng hay lắm sao?

Triệu Mẫn vui mừng nói:

- Hay lắm, chính tôi cũng chỉ muốn như thế. Anh là giáo chủ Minh giáo, một lời nặng như chín cái đĩnh, anh đến nói tất cả qui hàng triều đình. Cha tôi sẽ tâu lên hoàng thượng phong thưởng cho mọi người.

Trương Vô Kỵ chậm chậm lắc đầu nói:

- Người Hán chúng tôi ai ai cũng có một tâm nguyện, muốn người Mông Cổ rút ra khỏi đất của người Hán.

Triệu Mẫn đứng phắt dậy, nói:

- Cái gì? Sao anh dám nói những lời phạm thượng tác loạn như thế, chẳng phải là công nhiên phản loạn hay sao?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Tôi vốn dĩ là kẻ phản loạn, không lẽ đến bây giờ cô mới biết hay sao?

Triệu Mẫn nhìn chàng hồi lâu, nét phẫn nộ và kinh ngạc trên mặt dần dần dịu xuống, trở lại thật ôn nhu, nhưng cũng thật thất vọng, sau cùng ngồi lại xuống ghế nói:

- Tôi cũng sớm biết thế rồi, nhưng bây giờ chính miệng anh nói ra, tôi mới thật là tin hẳn, không còn làm sao hơn được nữa.

Mấy câu đó nàng nói ra nghe thật là đau đớn. Trương Vô Kỵ lòng chùng hẳn đi, dường như không còn chịu nổi cảnh thấy nàng đau lòng như muốn buột miệng nói ra: “Thôi tôi bằng lòng nghe lời cô vậy”. Thế nhưng ý nghĩ đó vừa lóe lên là tắt ngay, cố hết sức nhưng không biết nói thế nào để an ủi nàng.

Hai người lặng yên ngồi đối diện nhau một lúc. Trương Vô Kỵ nói:

- Triệu cô nương, đêm đã khuya rồi, để tôi đưa cô về nhé!

Triệu Mẫn nói:

- Đến ngồi thêm với tôi một chút anh cũng không muốn hay sao?

Trương Vô Kỵ vội vàng đáp:

- Không đâu, nếu cô thích ngồi đây uống rượu nói chuyện, tôi sẽ ngồi với cô.

Triệu Mẫn mỉm cười, chậm rãi nói:

- Có lúc tôi nghĩ rằng giá như tôi không phải là gái Mông Cổ, cũng chẳng phải là quận chúa, chỉ là một người như Chu cô nương, là một cô gái người Hán con nhà bình thường, chắc anh sẽ tử tế với tôi hơn. Trương công tử, anh bảo tôi và Chu cô nương ai đẹp hơn?

Trương Vô Kỵ đầu gối nàng lại hỏi câu đó, nghĩ thầm con gái phiêu bang tính tình sáng trực, không biết môi miếng, dưới ánh đèn thấp thoáng, thấy nàng kiêu diễm bội phần, buột miệng nói luôn:

- Dĩ nhiên là cô đẹp.

Triệu Mẫn giơ tay ra đặt lên tay chàng, ánh mắt đầy vẻ vui mừng nói:

- Trương công tử, anh thích hay không thích gặp tôi? Nếu tôi thỉnh thoảng rủ anh ra đây uống rượu, anh có đi không?

Bàn tay Trương Vô Kỵ bị lòng bàn tay mềm mại của nàng đè vào, tim đập thình thình, cố gắng định thần rồi nói:

- Tôi ở lại đây không lâu, chỉ độ vài ngày sẽ xuôi nam.

Triệu Mẫn hỏi:

- Anh về phương nam làm gì?

Trương Vô Kỵ thở dài, nói:

- Tôi chẳng nói thì cô cũng đoán ra được, nhưng nói ra thì cô sẽ nổi giận...

Triệu Mẫn nhìn ra vàng trăng ngoài song cửa, bỗng nói:

- Anh bằng lòng làm cho tôi ba việc, chưa quên chứ?

Trương Vô Kỵ nói:

- Dĩ nhiên là không quên. Xin cô nương cứ việc sai bảo, tôi sẽ tận lực mà làm.

Triệu Mẫn quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt chàng nói:

- Bây giờ tôi chỉ mới nghĩ ra một việc thứ nhất. Tôi muốn anh đi với tôi để lấy thanh đao Đồ Long.

Trương Vô Kỵ vốn đã đoán trước, ba việc nàng ta bảo mình làm thế nào cũng rất khó nhưng không ngờ việc đầu tiên là một nạn đề tày trời đến thế. Triệu Mẫn thấy chàng đầy vẻ nghi ngại, nói:

- Làm sao? Anh không chịu à? Chuyện này đâu có đi ngược lại đạo hiệp nghĩa, cũng không phải không thể làm được.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Đao Đồ Long nằm trong tay nghĩa phụ ta, trên giang hồ ai cũng biết rồi, không thể nào nói dối nàng”. Chàng bèn nói:

- Đao Đồ Long là của nghĩa phụ tôi, Kim Mao Sư Vương Tạ đại hiệp. Tôi làm sao có thể phản bội cha nuôi, lấy đao đó cho cô được?

Triệu Mẫn nói:

- Tôi đâu có bảo anh đến ăn trộm ăn cướp, đánh lừa hay sang đoạt, tôi không phải thực sự muốn có thanh đao này. Tôi chỉ muốn anh đến mượn nghĩa phụ anh, cho tôi nghịch chơi một giờ thôi, sau đó sẽ trả lại ngay. Hai người là cha

nuôi, con nuôi, chẳng lẽ mượn một giờ mà không được hay sao? Chỉ mượn xem đầu có phải là lấy luôn, cũng chẳng phải dùng nó đi cướp của giết người, không lẽ cũng đi ngược lại đạo hiệp nghĩa ư?

Trương Vô Kỵ nói:

- Thanh đao đó tuy danh tiếng vang động võ lâm, thực ra có đẹp để gì đâu, chỉ thật là nặng nề, và rất sắc bén thôi.

Triệu Mẫn nói:

- Vậy sao người ta nói “Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long, hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tòng. Ý Thiên bất xuất, thù dữ tranh phong?” Ý Thiên kiếm nay ở trong tay tôi rồi, tôi muốn xem thử thanh đao Đồ Long như thế nào. Nếu anh không yên tâm, khi tôi xem thanh đao, anh đứng ngay bên cạnh. Với bản lãnh của anh, tôi đâu có thể cưỡng chiếm không trả lại được.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: “Cứu được sáu đại môn phái ra rồi, ta vốn định bụng sẽ đi đón nghĩa phụ ngay để mời lão nhân gia giữ chức vụ giáo chủ. Triệu cô nương đã nói là chỉ mượn xem một giờ, tuy không biết chắc nàng ta có nguy kể gì hay không, nhưng mình hết sức đề phòng, không để cho nàng ta đoạt thanh đao. Có điều nghĩa phụ nói rằng trong thanh đao Đồ Long có bí mật dấu một pho võ công tuyệt học. Khi nghĩa phụ chưa mù đã lấy được thanh bảo đao, thông minh tài như ông mà vẫn không nghĩ ra được, Triệu cô nương chỉ một giờ đồng hồ thì làm được gì? Huống chi ta và nghĩa phụ xa nhau đã mười năm, ông ta một mình trên hoang đảo đã tìm ra được bí mật trong thanh đao không chừng”.

Triệu Mẫn thấy chàng trầm ngâm không trả lời, cười nói:

- Nếu anh không chịu, cũng tùy anh thôi. Tôi sẽ nhờ anh làm một việc khác còn khó hơn thế nhiều.

Trương Vô Kỵ biết cô gái này cực kỳ điêu ngoa xảo hoạt, nếu quả đưa ra một nạn đề e rằng mình sẽ không làm nổi, vội nói:

- Được rồi, tôi bằng lòng đi mượn thanh đao Đồ Long cho cô. Thế nhưng mình nói trước với nhau, cô chỉ được mượn xem một giờ thôi, nếu như có ý chiếm đoạt, tôi không để yên đâu đấy nhé.

Triệu Mẫn cười nói:

- Đúng thế. Tôi không biết sử đao, nặng chình chịch thế tôi lấy làm gì? Dù anh có cung kính hai tay đưa lên cho tôi, tôi cũng chẳng thèm. Vậy bao giờ thì anh khởi hành?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Độ vài ngày nữa.

Triệu Mẫn nói:

- Thế thì càng tốt. Để tôi đi thu xếp, chừng nào anh đi thì đến hẹn trước với tôi.

Trương Vô Kỵ kinh ngạc nói:

- Cô cũng đi nữa ư?

Triệu Mẫn nói:

- Đương nhiên là thế. Nghe nói nghĩa phụ anh ở trên một hòn đảo hoang ở ngoài biển, lỡ như ông ta không chịu về, không lẽ anh đường xa vạn dặm tí mù mượn thanh đao về đây cho tôi xem một giờ rồi lại quay lại trả? Trên đời này có ai lại làm thế bao giờ.

Trương Vô Kỵ nghĩ đến sóng to gió cả nơi biển bắc, biển cả mênh mông, tìm cho ra được Băng Hỏa đảo quả thật khó khăn vô cùng, nếu như đi đi về về ba lần chẳng đâu vào đâu, thật không cách gì làm nổi. Cô ta nói quả không sai, nghĩa phụ ở nơi hoang đảo đã hai chục năm, chưa chắc đã muốn sống những ngày tàn của cuộc đời nơi Trung Thổ. Chàng bèn nói:

- Trên biển cả sóng gió vô tình, cô phải mạo hiểm như thế làm gì?

Triệu Mẫn đáp:

- Anh mạo hiểm được, sao tôi lại không được?

Trương Vô Kỵ chân chừ nói:

- Liệu cha cô có chịu cho cô đi không?

Triệu Mẫn nói:

- Gia gia bảo tôi thống suất quần hào giang hồ, mấy năm nay tôi chạy đông chạy tây, cha tôi không ngó ngang gì đến cả.

Trương Vô Kỵ nghe nàng nói “Cha tôi bảo tôi thống suất quần hào giang hồ”, trong bụng chợt dạ: “Ta đi Băng Hỏa đảo nghênh tiếp nghĩa phụ, không biết năm nào tháng nào mới quay về. Nếu như đây là kế điệu hổ ly sơn của cô ta, nhân dịp mình không có nơi đây đem đại binh đối phó với bản giáo thì sao. Mình không thể không đề phòng, nếu như nàng ta đi chung, thủ hạ của cô ta có điều cấm kỵ, cũng đỡ lo phần nào”. Nghĩ vậy bèn gật đầu:

- Thế thì được, khi nào tôi ra đi sẽ đến hẹn với cô.

Câu nói chưa dứt, đột nhiên bên ngoài cửa sổ đỏ rực, tiếng người reo hò từ nơi xa xa truyền đến. Triệu Mẫn chạy lại cửa sổ nhìn ra, kinh hoảng kêu lên:

- Ôi chao, bảo tháp của chùa Vạn An bị cháy rồi. Khổ đại sư, khổ đại sư, lại đây mau.

Nàng gọi luôn mấy tiếng, không thấy khổ đầu đà đâu vội chạy ra ngoài cũng chẳng thấy tăm hơi Phạm Dao đâu cả, hỏi chuông quỹ thì y nói rằng vị đầu đà vừa đến là đi ngay, xem ra cũng đã lâu rồi. Triệu Mẫn cực kỳ lạ lùng, nghĩ đến

hồi tối y nở một nụ cười bí hiểm, đôi má không khỏi đỏ bừng, cúi đầu quay lại liếc Trương Vô Kỵ một cái.

Trương Vô Kỵ thấy lửa bốc mỗi lúc một cao, sợ rằng đại sư bá các người công lực chưa khôi phục, bị chết cháy ở trên tháp nên nói:

- Triệu cô nương, xin lỗi tôi phải đi đây.

Nói chưa dứt câu, chàng đã vội vàng chạy ra. Triệu Mẫn gọi:

- Chờ chút nào, để tôi đi với anh.

Thế nhưng khi nàng ra đến cửa thì Trương Vô Kỵ đã chạy đâu mất rồi.

*

* *

Lộc Trọng Khách thấy khổ đầu đà bị quận chúa gọi đi, cảm thấy yên tâm lập tức cõng Hàn cơ đi đến phòng của đệ tử Ô Vượng A Phổ. Bảo tháp chùa Vạn An cả thảy mười ba tầng, cao mười ba trượng. Ba tầng trên cùng để thờ Phật, chứa kinh và xá lợi không ai được ở. Ô Vượng A Phổ là tổng quản trông coi bảo tháp, y ở tầng thứ mười cho tiện việc nhòm ngó chung quanh, không chế toàn cục.

Lộc Trọng Khách vào trong phòng rồi nói với Ô Vượng A Phổ:

- Người đứng canh ở bên ngoài, không cho ai vào.

Ô Vượng A Phổ vừa ra khỏi cửa, y lập tức đóng chặt cửa phòng, cởi cái bọc cho Hàn cơ ra. Chỉ thấy nàng sợ hãi đến mặt hoa tái mét, ánh mắt đầy vẻ cầu khẩn. Lộc Trọng Khách ôn tồn nói:

- Cô đã đến nơi đây, không có gì phải sợ cả, tôi sẽ đối đãi tử tế.

Y chưa tiện giải huyệt cho nàng ta, sợ cô ta kêu lên thì hỏng việc, nên đặt nàng nằm trên giường Ô Vượng A Phổ, lấy chăn đắp lên, lại lấy thêm một cái mền chèn ở bên cạnh. Nơi Hàn cơ đang ở đây không phải là nơi có thể sàm sỡ được nên y không dám ở lâu, vội vàng ra khỏi phòng dặn Ô Vượng A Phổ không được vào, cũng không được cho ai vào. Y biết tên đại đệ tử này vừa kính vừa sợ mình, quyết không dám trái lời.

Y tính thầm trong bụng: “Việc này nếu muốn cho khổ đầu đà giữ bí mật cho mình, không thể không mua lòng y, chỉ bằng mình đi thả mụ tình nhân và con gái y ra trước. Cũng may đêm qua giáo chủ ma giáo đến quấy phá, mọi việc lại chính ngay từ Chu cô nương mà ra, mình cứ đổ cho giáo chủ ma giáo cứu Diệt Tuyệt lão ni và Chu cô nương đi, thế là ổn thỏa, quận chúa chắc sẽ không nghi ngờ gì. Tên tiểu ma đầu võ công cao cường như thế, quận chúa sẽ không thể trách mình phòng bị không kỹ càng được”.

Các nữ đệ tử phái Nga Mi bị giam ở tầng thứ bảy, riêng Diệt Tuyệt sư thái là địa vị chưởng môn, bị giam một mình tại một căn phòng nhỏ. Lộc Trọng

Khách bảo người cai ngục mở cửa cho y vào, thấy Diệt Tuyệt sư thái ngồi xếp bằng trên nền, nhắm mắt tĩnh tu. Bà ta đã tuyệt thực mấy ngày nay, dung nhan tuy có đôi chút tiêu tụy nhưng lại đầy vẻ ngạo nghễ ngang tàng.

Lộc Trọng Khách nói:

- Diệt Tuyệt sư thái, khỏe chứ?

Diệt Tuyệt sư thái từ từ mở mắt ra nói:

- Ở nơi đây là đã không khỏe, còn gì phải hỏi?

Lộc Trọng Khách nói:

- Bà ương ngạnh như thế, chủ nhân nói là có để thêm cũng vô dụng nên sai ta đến đưa bà về Tây phương đây.

Diệt Tuyệt sư thái đã quyết chí chọn cái chết bền nói:

- Hay lắm, không cần phải mất công các hạ động thủ, cho ta mượn một thanh đoản kiếm, để ta lo lấy cũng xong. Xin các hạ gọi đưa học trò Chu Chỉ Nhược của ta lại đây, ta có vài lời trời trần với nó.

Lộc Trọng Khách quay mình đi ra, sai người dẫn Chu Chỉ Nhược đến, nghĩ thầm: “Hai người mẹ con quả nhiên cũng khác, sao không gọi đại đệ tử đến mà lại chỉ gọi cô ta”. Chẳng mấy chốc Chu Chỉ Nhược đã đến phòng sư phụ, Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Lộc tiên sinh, xin ông ra ngoài chờ, ta chỉ nói vài câu là xong.

Chu Chỉ Nhược đợi Lộc Trọng Khách ra khỏi, khép cửa lại, sà vào lòng sư phụ khóc tím mắt. Diệt Tuyệt sư thái vốn tính tình cứng rắn nhưng lúc sinh ly tử biệt này không khỏi thương cảm, nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc nàng.

Chu Chỉ Nhược biết rằng không có thì giờ nói chuyện lâu với sư phụ, liền đem chuyện đêm hôm qua Trương Vô Kỵ đến cứu nàng như thế nào kể lại cho sư phụ nghe. Diệt Tuyệt sư thái nhíu mày, trầm ngâm một hồi nói:

- Tại sao y lại chỉ cứu mình con mà không cứu những người khác? Hôm đó con đâm y một kiếm trên Quang Minh Đỉnh, sao y lại trở ngược cứu con là sao?

Chu Chỉ Nhược hai má đỏ bừng nhỏ nhẹ nói:

- Con cũng không biết nữa.

Diệt Tuyệt sư thái giận dữ nói:

- Hừ, tên tiểu tử đó cực kỳ âm hiểm ác độc, y là đại ma đầu của ma giáo, làm gì có lòng tốt bao giờ. Y chính là sắp xếp một cái bẫy để cho con chui đầu vào đó.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Y... y sắp xếp để đưa con vào bẫy ư?

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Chúng ta là tử đđi đầu của ma giáo, dưới kiểm Ỡ Thiên của ta không biết bao nhiêu tà ác gian đđi của ma giáo bị bỏ mạng. Lẽ dĩ nhiên ma giáo hận phải Nga Mi thầu xương, sao lại quay ra cứu mình là sao? Tên ma đđi họ Trương kia hẳn là thích con, muốn con bị sa vào vòng tay y nên y sai người giả vờ bắt bọn mình, sau đđi cố ý lấy lòng, giả vờ cứu con ra, đđi con từ nay hết lòng hết dạ nhớ ơn y.

Chu Chỉ Nhược nhỏ nhẹ nói:

- Sư phụ, con xem ra y... y không phải giả đđi.

Diệt Tuyệt sư thái giận quá, quát lên:

- Người lại đđi theo vết của đđi không ra gì KỶ Hiểu Phù kia hay sao mà lại phải lòng một đđi của ma giáo? Nếu ta công lực không mất, một chường đánh chết người là xong.

Chu Chỉ Nhược sợ đđi toàn thân run rẩy, nói:

- Đđi nhi không dám thề.

Diệt Tuyệt sư thái gay gắt nói:

- Người quả thực không dám hay lại chỉ mồm mép xuông, đánh lừa sư phụ?

Chu Chỉ Nhược gạt lệ đđi:

- Đđi nhi quyết không dám trái lời dạy đđi của ân sư.

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Vậy con quì xuông lập một trọng thề xem nào.

Chu Chỉ Nhược y lời, quì xuông không biết nói sao cho phải. Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Con nói như thế này: tiểu nữ là Chu Chỉ Nhược xin thề cùng trời đđi, nếu như sau này có lòng ái mộ tên đđi Trương Vô KỶ giáo chủ của ma giáo, kết thành vợ chồng cùng y, cha mẹ con chết nằm dưới đđi xương cốt không yên, sư phụ con Diệt Tuyệt sư thái sẽ thành ma quỉ khiến cho con một đđi ngày đđi không ổn, nếu như con sau này sinh con đđi cái với y, con trai thì đđi đđi làm đđi đđi, con gái thì đđi đđi làm gái lầu xanh.

Chu Chỉ Nhược giắt mình hoảng sợ, nàng bản tính nhu hòa ôn thuận, chưa bao giờ nghĩ đđi chuyện thề một câu đđi đđi đđi, không những rửa xả cả đđi cha mẹ đđi chết rồi, lại rửa xả đđi cả sư phụ, luôn cả lời nguyện lầy đđi con cái mình nhưng thấy sư phụ mắt trừng trừng, hằm hằm nhìn thẳng vào mặt nàng, không khỏi mắt hoa đđi vầng, liền y theo lời thầy nói đđi lại một lần.

Diệt Tuyệt sư thái thấy nàng thề đđi như thế gương mặt liền đđi lại, ôn tồn nói:

- Ngoan lắm, thôi con đứng lên đi.

Chu Chỉ Nhược nước mắt lã chã tuôn rơi, uể oải đứng lên. Diệt Tuyệt sư thái mặt trầm xuống nói:

- Chỉ Nhược, ta không phải cố ý ép buộc con đâu, chỉ vì muốn tốt lành cho con đấy thôi. Con chỉ là một cô gái còn nhỏ tuổi, từ rày sư phụ đâu có còn để lo cho con nữa, nếu như con lại sa vào bước chân của Kỷ sư tử, sư phụ ở dưới cửu tuyền cũng không được an tâm. Huống chi sư phụ muốn con đảm trách trọng nhiệm hưng phục bản phái, không thể lằm lờ chút nào được.

Nói đến đây bà tháo chiếc nhẫn sắt ở ngón tay vô danh nơi bàn tay trái ra, đứng thẳng dậy nói:

- Nữ đệ tử của phái Nga Mi Chu Chỉ Nhược quì xuống nghe dụ.

Chu Chỉ Nhược ngạc nhiên, lập tức quì xuống. Diệt Tuyệt sư thái giơ chiếc nhẫn lên cao khỏi đỉnh đầu, nói tiếp:

- Chương môn đời thứ ba của phái Nga Mi nữ ni Diệt Tuyệt, kính cẩn truyền chức chương môn bản phái cho chương môn đời thứ tư Chu Chỉ Nhược.

Chu Chỉ Nhược bị sư phụ ép phải thề độc, đầu óc hỗn loạn bỗng nghe sư phụ truyền chức chương môn bản phái cho mình, lại càng hoang mang ngơ ngẩn, kinh hãi đến thù người ra. Diệt Tuyệt sư thái lại từng tiếng một nói thật rõ ràng:

- Chu Chỉ Nhược, đưa tay trái ra phụng tiếp thiết chỉ hoàn chương môn của bản phái.

Chu Chỉ Nhược hoảng hốt giơ tay ra, Diệt Tuyệt sư thái liền đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út cho nàng. Chu Chỉ Nhược run rẩy nói:

- Sư phụ, đệ tử tuổi trẻ, nhập môn cũng chưa lâu làm sao có thể đảm đương việc lớn được? Lão nhân gia thế nào cũng thoát khỏi cảnh khốn cùng, mà nếu có không ra được thì đệ tử cũng không thể...

Nói đến đây, nàng ôm hai đầu gối sư phụ, khóc òa lên.

Lộc Trọng Khách ở bên ngoài đợi lâu đã thấy khó chịu, nghe tiếng khóc liền đẩy cửa nhìn vào nói:

- Đây, hai người nói chuyện xong chưa? Ngày sau còn dài nói lúc nào chẳng được?

Diệt Tuyệt sư thái quát:

- Ngươi léo nhéo cái gì?

Nói xong quay lại Chu Chỉ Nhược:

- Mệnh lệnh sư tôn, con dám trái lời sao?

Nói xong đem giới luật của chương môn bản phái nói hết một lượt bắt nàng phải nhớ năm lòng. Chu Chỉ Nhược thấy trong cách nói của sư phụ như có vẻ trời trăn lời sau cùng, lại càng kinh sợ nói:

- Đệ tử không muốn, đệ tử không đủ tài...

Diệt Tuyệt sư thái gằn giọng nói:

- Người không nghe lời ta, vậy là kẻ khi sư diệt tổ rồi.

Bà thấy Chu Chỉ Nhược nem nép thật tội nghiệp, nghĩ đến chính mình còn thấy là quá to lớn, nay đem gánh nặng trút lên vai đưa học trò nhu thuận yếu đuối này, e rằng nàng không sao làm nổi. Thế nhưng trong các đệ tử của phái Nga Mi chỉ có nàng ngộ tính cao hơn cả, muốn tu tập võ công tối cao, làm rạng rỡ cho môn phái, ngoại trừ nàng ra không một người thứ hai nào thích hợp. Bà nghĩ đến rồi đây con đường đặng đặng, biết bao gian lao khổ sở đang đón chờ đưa học trò nhỏ bé này, trong lòng không khỏi se lại, gờ tay đỡ nàng lên, ôm vào trong lòng ôn tồn vỗ về:

- Chỉ Nhược, ta sở dĩ đem chức vụ chương môn truyền cho con mà không truyền cho các sư tử, không phải vì sư phụ thiên vị, chỉ vì phái Nga Mi nữ lưu làm chủ, chương môn ắt phải võ công trác tuyệt để có thể đứng vững trước quần hùng trong võ lâm.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Võ công của đệ tử làm sao sánh được với các vị sư tử?

Diệt Tuyệt sư thái mỉm cười nói:

- Bọn nó thành công chỉ có hạn, đến mức như hiện nay, không còn tiến thêm bao nhiêu, đó là do thiên tư mà có chứ chẳng phải ý muốn con người. Con hiện nay tuy không bằng các sư tử của con, nhưng sau này không biết đâu mà kể. Ôi, không biết đâu mà kể, không biết đâu mà kể, cũng vì ở những chữ ấy.

Chu Chỉ Nhược thần sắc hoang mang, nhìn sư phụ không hiểu ý bà muốn nói gì. Diệt Tuyệt sư thái ghé miệng vào tai nàng nói nhỏ:

- Con đã là chương môn của bản phái rồi, ta đem một đại bí mật của môn phái kể cho con nghe.

Tổ sư khai sáng ra môn phái Quách nữ hiệp, vốn là con gái út của đại hiệp Quách Tĩnh. Năm xưa Quách đại hiệp danh chấn thiên hạ, trong đời có hai môn tuyệt nghệ, một là binh pháp hành quân chiến đấu, hai là võ công. Quách phu nhân Hoàng Dung nữ hiệp cực kỳ thông minh cơ trí, bà thấy thế của quân Nguyên quá lớn, thành Tương Dương rồi cũng sẽ không giữ được, hai vợ chồng quyết tâm lấy cái chết để đền nợ nước, ấy là biết không làm được đành giữ tấm lòng son tận trung, nhưng nếu vì thế mà tuyệt nghệ của Quách đại hiệp bị thất truyền, không đáng tiếc lắm hay sao? Huống chi bà nghĩ người Mông Cổ dù nhất thời có chiếm được Trung Quốc, người Hán cũng không cam chịu làm nô lệ mãi mãi. Sau này huyết chiến đất trung nguyên, hai môn binh pháp và võ công kia thế nào chẳng có chỗ đại dụng. Vì thế bà gọi các thợ đúc lạnh nghề, lấy thanh huyền thiết trọng kiếm của Dương Quá Dương đại hiệp tặng cho Quách tổ

sư của bản phái nấu chảy ra, lại thêm thép ròng của người Tây phương đúc thành một thanh đao Đồ Long, một thanh Ỡ Thiên kiếm.

Chu Chỉ Nhược nghe tiếng hai thanh đao Đồ Long và kiếm Ỡ Thiên đã lâu, bây giờ mới biết hai thanh đao kiếm này là do mẫu thân của tổ sư bản phái Quách Tương nữ hiệp đúc thành. Diệt Tuyệt sư thái nói tiếp:

- Trước khi đúc đao rèn kiếm, Hoàng nữ hiệp cùng Quách đại hiệp hai người để ra một tháng, chép hết võ công và binh pháp tinh yếu, chia ra dấu trong hai thanh đao và kiếm. Trong đao Đồ Long cất giữ binh pháp, cái tên Đồ Long ý muốn người sau học được binh thư trong đao có thể đuổi được Thát tử, giết được hoàng đế Mông Cổ. Còn trong kiếm Ỡ Thiên thì cất giữ võ học bí cấp, trong đó hai môn quý giá nhất gồm có một bộ Cửu Âm Chân Kinh và một bộ Hàng Long Thập Bát Chương chương pháp tinh nghĩa, hi vọng hậu nhân tập được võ công trong thanh kiếm, thể thiên hành đạo, vì dân trừ hại.

Chu Chỉ Nhược mở to đôi mắt, càng nghe càng thấy lạ lùng, lại nghe sư phụ kể:

- Vợ chồng Quách đại hiệp đúc đao kiếm xong, đem bảo đao giao cho con trai là Quách công Phá Lỗ, bảo kiếm giao cho Quách tổ sư bản phái. Lẽ dĩ nhiên Quách tổ sư đã từng được cha mẹ dạy võ công rồi, còn Quách công Phá Lỗ thì được truyền thụ binh pháp. Thế nhưng khi thành Tương Dương thất thủ, cả vợ chồng Quách đại hiệp lẫn Quách công Phá Lỗ đều tuần nạn. Quách tổ sư tính tình không hợp với võ công của cha, thành thử võ học bản phái không cùng đường với võ công của Quách đại hiệp khi trước.

Diệt Tuyệt sư thái nói tiếp:

- Một trăm năm sau, trong võ lâm biết bao nhiêu sóng gió, đôi đao kiếm đó qua tay đôi chủ nhiều lần. Người sau chỉ biết đao Đồ Long là võ lâm chí tôn, chỉ có kiếm Ỡ Thiên mới đương cự nổi, thế nhưng vì sao mà tôn quý hơn hết thì không ai biết cả. Quách công Phá Lỗ tuần quốc từ khi còn thanh niên, không có truyền nhân, thành ra bí mật trong hai thanh đao kiếm chỉ một mình Quách tổ sư bản phái biết mà thôi. Lão nhân gia lúc sinh tiền từng hết tâm hết sức đi tìm thanh đao Đồ Long nhưng không thành công. Đến khi lìa trần mới đem bí mật đó truyền lại cho ân sư ta là Phong Lăng sư thái. Ân sư ta nhận di mệnh của tổ sư đi tìm thanh đao Đồ Long cũng không có kết quả. Lão nhân gia lúc viên tịch lại đem thanh kiếm và di mệnh của tổ sư truyền lại cho ta. Ta tiếp nhiệm chức vụ chương môn bản phái chưa lâu thì sư bá người Cô Hồng Tử gây sự với một thanh niên cao thủ của ma giáo, hai bên ước định tỉ võ, một đánh một, không ai có người giúp đỡ. Sư bá người biết đối thủ tuy tuổi còn trẻ, võ công lại rất ghê gớm, nên mới đến mượn thanh Ỡ Thiên kiếm của ta.

Chu Chỉ Nhược nghe tới “thanh niên cao thủ trong ma giáo”, trong bụng chột dạ, tự nhiên mặt đỏ lên, nhưng lại nghĩ ngay: “Không phải chàng đâu, e rằng khi đó chàng chưa ra đời nữa”.

Lại nghe Diệt Tuyệt sư thái nói tiếp:

- Khi đó ta muốn đi theo để trợ giúp nhưng sư bá ngươi là người hết sức tín nghĩa, nói rằng đã nói trước với ma đầu kia rằng không để cho người thứ ba nào tham dự thành thử kiên quyết không cho ta đi. Trận tử thí đó, sư bá ngươi võ công tuy không kém gì đối thủ nhưng gã ma đầu liên tiếp thi hành nguy kế, sau cùng bị trúng một chưởng vào ngực, kiếm Ý Thiên chưa ra khỏi vỏ thì đã bị ma đầu kia đoạt mất.

Chu Chỉ Nhược “A” lên một tiếng, nghĩ đến khi Trương Vô Kỵ đoạt kiếm từ tay Diệt Tuyệt sư thái lúc ở Quang Minh Đỉnh, thì nghe sư phụ kể thêm:

- Gã ma đầu kia liên tiếp cười khẩy nói: “Kiếm Ý Thiên nghe danh ghê gớm thế nhưng dưới mắt ta có khác gì đồng nát sắt rỉ đâu”. Nói xong y rút toẹt thanh kiếm xuống đất rồi đi thẳng. Sư bá ngươi nhặt thanh kiếm lên, muốn quay lại núi trả cho ta. Ngờ đâu ông tâm cao khí ngạo, càng nghĩ càng tức không chịu nổi, chỉ mới đi được ba ngày thì ở trên đường ngã bệnh không dậy được, thanh kiếm Ý Thiên bị quan phủ lấy mất đem hiến cho triều đình. Con có biết tên ma đầu đã chọc tức sư bá Cô Hồng Tử đó là ai không?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Không...con không biết. Ai thế?

Diệt Tuyệt sư thái đáp:

- Chính là kẻ sau này đã hại đời làm chết Kỷ Hiểu Phù sư tử con đại ma đầu Dương Tiêu đó.

Bỗng nghe Lộc Trọng Khách giơ tay gõ cửa nói:

- Xong chưa nào? Ta không đợi thêm được nữa đâu.

Diệt Tuyệt sư thái đáp:

- Không việc gì phải gấp, chỉ một lúc nữa là xong thôi.

Bà điềm nhiên nói với Chu Chỉ Nhược:

- Thời khắc không còn nhiều, ta không nói với con được bao nhiêu nữa. Thanh kiếm Ý Thiên sau đó hoàng đế Thát tử ban cho Nhữ Dương Vương, ta đến phủ Nhữ Dương Vương đoạt lại. Lần này bất hạnh thay trúng phải gian kế, thanh kiếm đó vào tay bọn ma giáo.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Không phải đâu, đó là bị cô nương họ Triệu kia đoạt mất đó.

Diệt Tuyệt sư thái trừng mắt nhìn nàng, nói:

- Con bé họ Triệu rõ ràng cùng bọn với ma đầu của ma giáo, không lẽ giờ phút này, con vẫn chưa tin lời sư phụ hay sao?

Chu Chỉ Nhược quả thực khó mà tin như thế nhưng không dám cãi lại lời sư phụ.

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Sư phụ muốn con tiếp nhiệm chương môn cũng là có thâm ý. Ta kỳ này rơi vào tay bọn gian đồ, anh danh một đời trôi theo giòng nước, thực không còn muốn sống mà ra khỏi cái tháp này. Tên dâm đồ họ Trương kia có tà ý, ắt sẽ không hại tính mạng con, thành thử con có thể giả vờ khứng chịu, thừa cơ đoạt lại thanh Ỡ Thiên kiếm. Còn thanh đao Đồ Long ở trong tay nghĩa phụ y là ác tặc Tạ Tốn. Tên tiểu tử đó dù cách nào cũng không thô lộ chỗ ở của Tạ Tốn nhưng trên đời này chỉ một người có thể bảo y đi lấy thanh đao đó được thôi.

Chu Chỉ Nhược biết sư phụ nàng nói đây là nói về mình, vừa thẹn thùng vừa e ngại, vừa sợ hãi vừa vui mừng. Diệt Tuyệt sư thái nói tiếp:

- Người đó chính là con đó. Ta muốn con dùng sắc đẹp dụ y lấy được bảo đao bảo kiếm, việc đó quả không phải là đường lối của người hiệp nghĩa. Thế nhưng để thành được đại sự không thể nề tiều tiết. Con thử nghĩ xem, thanh kiếm Ỡ Thiên nay ở trong tay con bé họ Triệu, còn đao Đồ Long ở trong tay ác tặc Tạ Tốn, chúng nó cùng một phường tồi bại với nhau, nếu như một ngày nào đó đao kiếm tương phùng, lấy được binh pháp võ công của Quách đại hiệp, dùng đó tàn hại dân lành, thiên hạ biết bao nhiêu kẻ vô tội bị bỏ mạng, vợ chồng chia lìa, cha con ly tán, việc đuổi quân Thát tử đã khó lại càng khó hơn.

Chỉ Nhược, ta biết việc này khó tày trời, thực không nỡ để con phải gánh vác, thế nhưng chúng ta một đời học võ cốt để làm gì? Chỉ Nhược, ta vì trăm họ mà cầu khẩn con.

Bà nói tới đây, đột nhiên đứng lên quì hai gối, hướng về Chu Chỉ Nhược phục xuống lạy. Chu Chỉ Nhược kinh hãi không để đầu cho hết, vội vàng quì theo, kêu lên:

- Sư phụ, sư phụ, thầy...

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Bình tĩnh nào, đừng để cho ác tặc bên ngoài kia nghe thấy, con có bằng lòng không? Nếu con không nhận lời, ta sẽ không đứng lên đâu.

Chu Chỉ Nhược lòng rối như tơ vò, trong một thời gian ngắn ngủi như thế, sư phụ bảo nàng làm ba chuyện thật to lớn, trước là lập một lời thề thật độc không được phải lòng Trương Vô Kỵ, kế đến bắt nàng tiếp nhiệm chương môn bản phái, sau cùng lại bắt nàng dùng mỹ sắc để dụ dỗ Trương Vô Kỵ hầu lấy được kiếm Ỡ Thiên và đao Đồ Long. Ba chuyện ấy trong vòng mười năm mà bảo nàng làm, dẫu nàng tính hạnh ôn nhu cũng đã thấy không làm nổi, huống chi chỉ trong một giây một phút? Nàng thần trí bán loạn, lúc này người mê đi không còn biết gì nữa.

Đột nhiên nàng thấy môi trên đau nhói, mở mắt ra thấy sư phụ vẫn quì sùng sững ở trước mặt. Chu Chi Nhược khóc nói:

- Sư phụ, xin lão nhân gia đứng lên đi.

Diệt Tuyệt sư thái nói:

- Vậy con đã bằng lòng làm việc sư phụ cầu ở con chưa?

Chu Chi Nhược nước mắt chảy dài lặng lẽ gật đầu nhưng dường như lại muốn ngất đi lần nữa. Diệt Tuyệt sư thái nắm lấy cổ tay nàng, hạ giọng nói:

- Con lấy được kiếm Ý Thiên và đao Đồ Long rồi, tìm một nơi thật kín đáo, một tay cầm đao, một tay giữ kiếm vận nội lực lên lấy đao kiếm chém vào nhau, cả bảo đao lẫn bảo kiếm sẽ cùng gãy cả, là cách duy nhất lấy được bí cấp dấu bên trong thân đao và lưỡi kiếm, từ nay về sau đao kiếm đã bị hủy rồi. Con có nhớ không?

Bà ta tuy nói rất nhỏ nhưng âm thanh cực kỳ gay gắt. Chu Chi Nhược gật đầu.

Diệt Tuyệt sư thái lại tiếp:

- Đây là bí mật tối quan trọng của bản phái, từ thuở Quách đại hiệp truyền lại cho Quách tổ sư tới nay chỉ một mình người chưởng môn được biết. Ai cũng biết đao Đồ Long và kiếm Ý Thiên đều sắc bén tuyệt luân, dấu người nào có được cả hai món binh khí này, ai dám mạo hiểm đem bảo đao bảo kiếm chém vào nhau? Con lấy được binh pháp rồi, chọn người nào tâm địa nhân hậu, hết lòng hết dạ với đất nước, đem truyền thụ cho y, bắt y thề phải dùng để đuổi quân Hồ Lỗ. Còn võ công bí cấp thì con tự mình luyện lấy. Hàng Long Thập Bát Chương là môn thuần cương mãnh, con không luyện được, chỉ nên luyện công phu Cửu Âm chân kinh.

Cứ như ân sư ta thuật lại di ngôn của Quách tổ sư thì pho Cửu Âm chân kinh này bác đại tinh thâm, vốn không thể mong tốc thành được nhưng vì Hoàng nữ hiệp nghĩ đến việc tru diệt bọn Thát tử hung ác là chuyện thật gấp gáp, sớm ngày nào thiên hạ đỡ khổ ngày nấy cho nên trong bí cấp dấu nơi kiếm Ý Thiên có viết mấy chương cốt luyện cho nhanh. Thế nhưng sau khi đã làm xong đại sự, phải đi lại từ đầu cho có căn cơ, công phu gấp gáp kia chỉ dùng được một thời, là do trí tuyệt đỉnh thông minh của Hoàng nữ hiệp sáng tạo ra dùng lúc quyền nghi mà thôi, không phải là võ học chân chính vô địch thiên hạ. Chỗ đó con phải ghi nhớ kỹ trong lòng.